

Tilsyn gjennem en Politibetjent eller Politimester, — ja det er her for mig det Samme — altsaa om et saadant Politioptyn, nu vel saa er det Noget, vi kunne forhandle om. Men jeg mener, at Forslaget direkte er stemmende med Landen i Grundlovens § 91 og er en delvis Opfyldelse af denne Paragraf, af hvis Gjennemførelse jeg indrømmer, at det ærede Medlem, hvis Udtalelser give mig Anledning til denne yderligere Udtalelse, har sin Fortjeneste. Jeg indrømmer, at det ærede Medlem har sin Fortjeneste af denne Paragraf, særlig ved sin Stilling til flere Bestemmelser i Kommunalloven, der nu er gjældende. Det Sidste, jeg omtalte, var Borgmestrenes Forretninger. Magistratsforretningerne, indrømmede det ærede Medlem, væsentlig kunde gaa over til en hyvalgt Borgmester, og det glæder mig, at han her deler Forslagsstillernes Mening. At lade Byraadet selv vælge sin Formand — ialtfald delvis med den af ham antydede Begrændsning — var han allerede for sexten Aar siden ikke bange for, og med Hensyn til Statstilhønet tror jeg ogsaa i Birkeligheden, at vi ganske volig kunne blive ved Indenrigsministeren — især naar vi have en Indenrigsminister, til hvilken vi have saa ubegrændset Tillid, som Tilfældet er her. Saa komme vi til Spørgsmaalet om de kongelige Raadmænd. Det kan være rigtig, naar det ærede Medlem mener, at vi skulle sætte en Stopper for det her, men saa skulle vi til at give Bartpenge og Pensioner og deslige. Det staar i § 3 i Loven af 26de Mai 1868, at de bortfalde ved Balancen. Dengang, i 1866—1867 og 1867—68 var der syv — og det skulde indre mig — jeg veed ikke Noget om det i dette Dieblit, det er mig meget lidet magtpaaliggende i og for sig — om ikke flere af dem ere gaaede bort siden. Tanken er iøvrigt rigtig fra det ærede Medlems Side, men det er et specielt Spørgsmaal, som vi altid kunne drøfte. Ligeledes tror jeg ogsaa, at det ærede Medlem kan have Ret i, at i selve § 3 burde den forøvrigt forudsatte Forhandling mellem Indenrigsministeren og Justitsministeren, der maa antages at finde Sted i dette Spørgsmaal, finde sit bestemte Udtryk. I det Tilfælde antager jeg nok, at vi naae det ærede Medlems Tanke. — Jeg skal derfor med disse Bemærkninger, og da iøvrigt ingen Anden har udtalt sig anderledes end velvilligt om Lovforslaget, og den høitærede Minister ikke har givet Antydning af, at han har Noget imod det, anbefale Lovforslaget. Endnu har jeg en Bemærkning til det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds, og det er en Anerkjendelse af, at han har ment,

at vi ikke med denne gode Sag burde vente paa Balancer efterhaanden i alle Kjøbstæder i Landet, men naar vi fandt Sagen god, skulde vi tage den igjennem; det koster jo som sagt ikke saa meget. Jeg tror, at denne Tanke fortjener, at Forslagsstillerne og det kommende Udvalg nøie overveie den. Jeg tror i Birkeligheden, at hvis man kan blive enig om Loven, er det rigtigere at fremskynde dens Birkeliggjørelse i Livet hurtigere, end Lovforslaget foreskriver. Jeg har Grund til at haabe, at Forslagsstillerne med Fornøielse ville gaa ind paa den Betragtning, som det ærede Medlem i den Henseende har fremsat. — Den høitærede Minister har jo, hvad der har glædet mig, ikke egentlig havt Noget imod Lovforslaget; havde der været Noget, som havde brændt særlig for ham, vilde han sagtens have fremsat det, selv om han iøvrigt har været saa venlig strax at sige os sin Stilling til Lovforslagets videre Behandling. Dette skal staa for mig som et godt Varsel for, at dette Lovforslag inden altfor længe skal blive til Lov, thi naar den høitærede Indenrigsminister ikke har grundede Indvendinger at gjøre mod Lovforslaget, gad jeg vide, hvilken Indenrigsminister efter ham der skulde have det, og naar man nu her hører, at man fra forskjellige Sider i Salen har mødt denne Sag med saa megen Velvillie, som andre Talere fra forskjellige Sider have gjort, og vi heller ikke fra den høitærede Ministers Side have hørt Indvendinger, antager jeg, at naar vi engang ikke blot faae Damp op, men ogsaa Maskinen i Gang, bliver ogsaa dette Forslag til Lov.

Der er vel ingen særlig Veilighed just til nu i Almindelighed at komme ind paa Spørgsmaalet om Folkethingets Stilling til Ministeriet i Henseende til Forhandling om Forslag o. desl. Jeg finder det dog meget naturligt, at de ærede Medlemmer for Viborg og Middelfart have kunnet finde Anledning til at udtale sig nærmere om dette Spørgsmaal. Fra vort Standpunkt, ialtfald fra Fleres — jeg tør langt fra tale i hele Oppositionens Navn, der er dem, der dele min Betragtning, Andre, der ikke gjøre det — for min Betragtning vil jeg sige ligger Sagen overordentlig klar. Der gaar jo en stor Velvillie gjennem den Maade, hvorpaa vi i det Hele stille os i denne Samling. Hvis de ærede Medlemmer af andre Anstuelser ville have Tiden til en frugtbar Forhandling, en Forhandling med Udbytte udstuft i en længere Fremtid, burde de oprigtig ønske, at vi forandrede vor positive afventende Holdning og tog Offensiven. Og hvad vilde Offensiven saa sige Andet, end at vi toge de